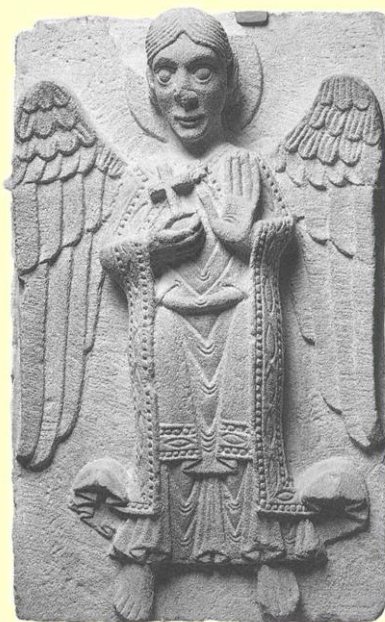

Ginder Katalin Mária Bonaventura Adventi Angyaljáték

Mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

*Ginder Katalin Mária
Bonaventura
Kalocsai Iskolanővér*

*Adventi
Angyaljáték*

Impresszum

Ginder Katalin Mária Bonaventura
Kalocsai Iskolánővér
Adventi Angyaljáték

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció a mű kéziratának elektronikus változata. Szabadon lehet használni lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint. Minden más jog a szerzőé.

A címoldal domborműve a pécsi Dómmúzeum gyűjteményének része.

Tartalomjegyzék

Impresszum.....	2
Tartalomjegyzék	3
Ajánlás.....	4
Adventi angyaljáték	5
Első angyal:	5
Második angyal:	6
Harmadik angyal:	7
Negyedik angyal:	8
Ötödik angyal:.....	9
Hatodik angyal:	10
Hetedik angyal:	11
Nyolcadik angyal:	12
Kilencedik angyal:	13
Tizedik angyal:.....	15
Tizenegyedik angyal:	16
Az egyszerűek és kicsinyek angyala:	17

Ajánlás

Nem megszokott műfajú írást tart kezében az olvasó. Nem az évszázadok során formálódott-kristályosodott adventi műfaj egy darabját, egy betlehemi játékot, amelynek megvannak az ismert szereplői – a Szentcsalád és az angyalok mellett – a kisbojtár, az öreg juhász, meg a többi pásztor; mondókáik, énekeik, és az általuk hozott ajándékok... Ennek a játéknak szereplői az angyalok és azok a tárgyak, amelyek a Karácsonyt, Betlehemet körülveszik, és az oda vivő úton találhatók.

Hogy a Karácsonynak szereplői az angyalok, ismerjük a Bibliából. Ők tudják a pásztorokkal az örömhírt. Az egyházatyák szerint nagy örömmel és nagy tömegben szálltak le Megváltójukkal együtt a Földre azon az éjszakán. Ők azok, akik megnyitják a pásztorok szemét és szívét, hogy lássák Azt, Akit, amit mások nem látnak. Bizonyára ők nyitották meg eme angyaljáték írójának is a szemét, hogy megelevenedjenek előtte – és látomása nyomán előttünk is – a Karácsonyt körülvevő tárgyak, köztük olyanok is, amiket eddig talán észre sem vettünk: Mária és Szent József saruja, a lábnyomok a Betlehembe vezető úton, a barlang-istálló fala, a könnycsepp a Kisdéd szemében, a Szűzanya köntöse és vizeskorsója, a fűszál a betlehemi istálló küszöbén, József botja és tarisznyája, és hogy még mi-minden, megtudja az, aki végigolvassa ezt az angyaljátékot.

Ez a játékos kis írás imából, elmélkedésből született és imára, elmélkedésre indít. Segít abban, hogy áhítatos lélekkel készüljünk a karácsonyra. De nemcsak elolvasásra, elmélkedésre való, hanem el is lehet játszani, hiszen játék, angyaljáték. Darabjaira is lehet szedni, szó szerint szét is lehet vagdosni, az egyes darabjait ki lehet osztani, egyenként fel lehet olvasni, elő lehet adni. Bele élhetjük magunkat a megjelenő angyalok és a tárgyak szerepébe. Rajtunk, találékonyságunkon, leleményünkön múlik, hogy az itt szereplő tárgyak számunkra is megelevenedjenek, megszólaljanak, tanítsanak, önmagukon túlmutassanak – Arra, Aki Karácsonykor közénk érkezett.

Sokaknak tette már gazdaggá és bensőségessé évek során ez az angyaljáték a karácsonyi készülődést. Megérett az idő, hogy ezzel a publikálással még többen merítsenek azokból a kegyelmekből, amelyek ebben a kis írásban rejtőznek.

Bocsa József Sch. P.

Adventi angyaljáték

Szent Gábrriel arkangyal:

Az Úr angyala vagyok, szent Gábrriel arkangyal, aki az Úr színe előtt állok. Az *Úr küldöttje* vagyok, aki hírül vittem a világ egyetlen igazi örömhírét, a Megváltó születését. Előbb Zakariásnak, a papnak, majd Máriának, a názáreti szűznek, akit azon a néven szólíthattam, ahogyan Isten nevezi Őt: *Kegyelemmel teljes*. A Kisded Jézus, az Isteni Kisded megszületése után pedig Betlehem pásztorainak hirdethettem meg a nagy örömhírt. Akik befogadták Isten fölülmúlhatatlan jóságát, irgalmát és szeretetét, azokat mind *beragyoghattam Isten dicsőségével*. Most pedig, ebben az adventi játékban tirátok szeretném sugározni Isten mérhetetlen, nagy-nagy szeretetét. Jobbról és balról mellettem állnak azok az angyalok, akiket szolgálatuk az Úrjövet, az advent idejéhez köt. Sorra szólítom majd őket, a hozzájuk tartozó dolgokkal együtt.

Elsőnek hívom *advent előestéjének angyalát*.

Első angyal:

Az Úr kikiáltója vagyok.

Én kondítom meg az első adventi harangszót. Felébresztelek benneteket az adventi hajnali misékre. Segíték nektek, hogy rátaláljatok a Betlehembe vezető útra és merjete elindulni rajta. Eszetekbe juttatom gyermekkorotok minden szép karácsonyát, amikor őszintén hittétek, hogy Jézus szeret. Buzdítalak benneteket bűnbánatra és jó gyónásra, mert *csak a tisztaszívűek láthatják meg a nagy Istent a kisded gyöngeségében*. Jézus születésnapján neked is újjá kell születned szívedben és lelkedben!

Jöjjenek és mutatkozzanak be segítőim!

Lábnym vagyok a Betlehembe vezető sivatagi úton.

Aki észreveszi, nem tudja kié e lábnym. De ha meglát, ebből megtudhatja, hogy egyvalaki már elindult a Megváltóhoz. Jönnek majd utána mások is, mert a *sivatagban a lábnym biztató!* Valaki már megtette az első lépéseket, a veszélyeket rejtő úton, az elérhetetlennek tűnő cél felé. Csak nyomába kell lépni. Lábnymából látni; hogy bátor és magabiztos az, aki elől jár. Nem szédíti el céljától semmi, nem torpan meg, nem keres könnyítőnek ígérkező mellékösvényeket. *Megy a Csillag után*, megy Isten követének fénye után. Ezért biztosan célhoz is ér. Mert Isten mindig küld vezetőt, csillagot arra az útra, amelyre hívott. Csak higgyünk benne és ne tántorodjunk el, ne hallgassunk a csábító, az eltérítő hangokra. *Csillagunk, Angyalunk vezet!*

Lámpás vagyok a betlehemi barlang bejáratánál.

Nem vagyok csillár, fényes és ragyogó, csak egyszerű olajmécset. Lángomat önátadás táplálja. Folytonosan önmagammat emészttem fel, hogy fényemnél jobban felismerhessék a világ Üdvözítőjét. Sötét utakat, sötét barlangokat, a szív titkos útjait, a bűnbánat barlangjait kell bevilágítanom! Annyira uralomra jutott ma a sötétség! A téveszmék, az erőszak, a gyűlölet, a törtetés, az önzés hideg sötétsége és a szenvedélyek sötét örvényei. *Pihenést, szabadságolást nem ismerek, mert sötétben maradnának a Jézushoz vezető utak!*

Hasadék vagyok a betlehemi barlang falán.

Évmilliókkal ezelőtt hatalmas természeti erők választották széjjel ezt a sziklát, így hasadtam meg. Rettenetes volt ez akkor! De a Teremtő és Gondviselő Isten, aki kezében

tartja az egész teremtett világot, tudta hogy miért volt ez. Így válhattam Bejárattá, ahova a betlehemi barlangban és rajtam keresztül jutott be a Szent Család a menedéket nyújtó barlangistállóba. Engem mindenki csak addig keres, amíg rajtam keresztül be nem juthat az üdvösség helyére. *Nem hozzám jönnek, csak rajtam át! Ez a rendeltetésem.* Egykor majd e Kisded ajkai, már felnőttként, fontos szavakat mondanak ki, melyeket Jézus önmagára ért ugyan, de bennük én is értelmet és irgalmat nyerek: „*Én vagyok az ajtó!*”

Gábrriel:

Másodiknak szólítom a *szent helyek nyugalmát őrző angyalt.*

Második angyal:

(kezében olajág)

A szent helyek nyugalmának, békességének őrzője vagyok.

Ilyen hely volt Királynőnknek, Máriának názareti kamrácskája. Láthatatlan jelenlétemmel közvetítettem Isten békéjét József és Mária szívébe, az útrakészülés gondjai és aggodalmai közepette. Élő hitükben állandóan jelen voltak Gábrriel főangyal szavai, melyek feltárták Isten üdvözítő tervét. Bár eközben Mária kérdezett is. Megkérdezte azt, amit kérdeznie kellett. Gábrriel főangyal válaszolt. Azután Mária „fiat” (úgy legyen) szavára elérkezett a világmindenség történetének legnagyobb pillanata: *Isten Fia lakást vett a Szűznek ölén.* Mária a Szentlélek erejéből élő tabernákulummá lett! Sugárzó erővé és szépséggé. Ez kísérte útján Názáretből Betlehembe is. Láttam gyengéd kezének sugárzó nyomát, amint búcsúzáskor végig simította názareti kamrácskájának ajtaját. Ezen át lépett be Gábrriel főangyal. A ti szívetekbe is békét viszek, ha a szentáldozáskor élő tabernákulummá váltok. Őrizzétek a Szűzanyával belétek költözött Krisztust!

Jöjjenek és mutatkozzanak be kísérőim!

Szent József köntöse vagyok.

Egyszerű, de jól használható. Meleget, védelmet nyújtó. Akkor is belém burkolózt, mikor lelki sötétség, égő fájdalom, aggodalom szorongatta és vergődött ébrenlét-álom között. Megéreztem én is az angyal érintését, az Istentől küldött üzenet szavait, mely megnyugtatta Józsefet: „...ne félj magadhoz venni Máriát!” De együtt remegtem Józseffel e prófétai szavak hallatán: „Mária a Megváltót hordozza méhében.” József, Dávid leszármazottja volt, jól ismerte az Írásokat. Tudta jól, hogy kire vonatkozik és mit jelent a jövendölés. De megértette ebből saját szerepét is a nagy műben. *És azonnal engedelmeskedett az Angyalnak, mert tudta, hogy ezzel Istennek engedelmeskedik.*

A Szűzanya saruja vagyok.

Nem annyira elkoptatott, mint Szent Józsefé, de szintén egyszerű és szegényes saru. Mégis *angyalok becéznek, mert Királynőjük lépteit kísérem.* Ezért voltak nyomomban Názárettől egészen Erzsébet hajlékáig. Védtek az *eleven szentségtartót, Máriát.* Dicsőséget zengtek Istennek, háladalt a Megváltónak. Szinte lépésről-lépésre váltották egymást, hogy minél többen részesülhessenek ebben a kitüntetésben. Csak Mária nem észlelt ebből semmit. *Isten szeretete megőrizte őt a „nem látók” hitében és boldogságában.*

De szívét-lelkét már majd szétfeszítette a Magnificat! Ki hallhatta ezt? Mind a kísérő angyalok! Isten így engedte! Hűségük jutalmául, mellyel a *nagy próbán igent mondtak Máriára.* És Mária szívével együtt énekelhették a Magnificatot! A Szent Szűzet szolgáló angyalok kitüntetése ez, hogy Mária kíséretében, átélhették a megtestesült Ige, a Fiúisten jelenlétét, kiben Mária az egész teremtés okát és értelmét hordozta. Isteni Misztérium!

Szamar vagyok a Szent Család szolgálatában.

Lenézett és megvetett vagyok a „nagy urakat” szolgálók között. Mégis én szolgálom a legfölségesebb Urat, én hordozom a legértékesebb terhet, mert én viszem Betlehembe Máriát, Isten szent Anyját, szíve alatt az Isteni Gyermekkel! Egykor majd talán a fiam hordozza az Üdvözítőt, az Úr Jézus Krisztust, pálmavasárnapon az ujjongó tömeg közepette, a jeruzsálemi bevonuláskor. Szeret engem Mária, szeret József és szeretni fog a Mester is! Ez minden, de ez a legtöbb! *Elfogadják egyszerű szolgálatomat, és így kicsiny szolgálattal része lehetek a nagy műnek.* A betlehemi barlangban pedig lihegő szeretetem melengeti a fázó Kisdedet! Hány nagy művésznek leszek majd kedvenc témája egykor, *mert mindig egyszerű maradtam a szolgálatban.*

Gábrriel:

Harmadiknak szólítom a *szegényeknek erőslelkűséget adó angyalt.*

Harmadik angyal:

Kicsi és egyszerű vagyok, a legkisebb angyalok közül való.

De ne tévesszetez össze hamis angyalbrázolásokkal, szárnyas, kövérkés kisgyerekekkel! Emberszemetek Isten segítségével nélkül nem bírná elviselni még a *legkisebb angyal fönséges látványát sem!* Királynőnket, a Szent Szűzet, kísérem útján Betlehembe, aki a legszegényebbeket, a magukra maradt özvegyeket, a kitaszított gyermekeket, az otthonukból elűzött menekülteket látja meg legelőször. Nekik van igazán szükségük erőslelkűségre, hogy szegénységük és sok bajuk ellenére is megtalálják a Megváltót! Mária köpenye alá rejti őket és ott az én helyem is, hogy *szünet nélkül bátorságot, bizalmat sugdossak fülükbe.*

Jöjjenek és mutatkozzanak be kísérom!

Sziklafal vagyok a betlehemi barlangban.

Kemény, hűvös, megmunkálatlan, ahogyan a természeti erők műhelyéből kikerültem. Hosszú ideje semmi fontos dolog sem történt velem. Az emberek csak szükségistállónak használtak. De eljött az a nagy pillanat, melyet Isten még az idők kezdete előtt eltervezett. Falaim közé húzódott be József és Mária, menedéket nyújthattam nekik. Így tanúja lehettem az Isteni Kisdéd születésének, aki ég és föld Királya! *Hosszú, haszontalannak tűnő időközön át kellett várnom erre az éjszakára.* De a várakozásnak minden keserve széjjel foszlott ezen a szent éjszakán. Hideg falam örömeiben könnyezni kezdett, mert eljött a várva-várt, a Megváltó, aki által majd újjászületik az egész teremtés. Az idők folytán lesznek majd más kitüntetett sziklafalak is, mint amilyen a Szeplőtelen Szent Szűz jelenési barlangjának fala Lourdes-ben, melyet a test és lélek gyógyulásáért esengő zarándokok kezének simítása tesz márványsimaságúvá. Ez az irgalom fala a jelenés sziklahasadéka alatt! Előképei vagyunk a teremtés újjászületésének, amikor Új Ég, Új Föld lesz!

Szent József botja vagyok.

Hűséges társa a hosszú úton Betlehembe. Védőmezeje gonosz emberek és vérengző állatok ellen. Elég volt csak meglátniuk engem és máris visszahúzódtak. *Szent József kezében erőt sugároztam, mely véd és oltalmaz.* Védtem a Szűzanyát és szíve alatt az Isteni Kisdedet. Mennyi ma is a védtelen anya és védtelen kisdéd. De különösen sok a védtelen, gyilkos szülői gondolatoktól fenyegetett magzat! Értük nem bottal kell küzdeni, mert támadóik nem vadállatok, hanem maguk a szülők. Segíteni kell! De hogyan? Mindenki rátalál erre, akinek szívében jóság van és szeretet. Jó tanáccsal, tetteikkel,

segítségnyújtással melléjük kell állni. De milyen sok gyermeket kellene ma védelmezni saját szüleik durva bánásmódjával szemben. *Intésre emelt, figyelmeztető bot vagyok a védtelenek érdekében!*

Szent József tarisznyája vagyok.

Durva vászonból szöve ugyan, de mégis értékes, mert a leggyengédebb kezek, a Szent Szűz áldott kezei szőtték. Sietnie kellett a munkával, mert nagy út előtt álltak, szükségük volt rám. Csak a legfontosabbakat vitték magukkal, mert szamaruknak még az áldott Szűzanyát is vinni kellett, hiszen méhében hordozta leszakadni készülő gyümölcsét, az Isteni Kisdedet. Tanúja lehettem Betlehembe vezető fáradságos útjuknak, sivatagon, folyóvizeken, sziklás utakon át. Mennyire örültek, amikor olyasmi is elérte rejtekhelyeimről, amiről már meg is feledkeztek, hiszen olyan sebtében kellett összecsomagolniuk! Kis darab szárított hal, kenyér, vagy valami fontos szerszám. *Önmagam nem cselekszem semmi különöset, de megtartója vagyok minden jónak és szükségesnek.* Nincs módom cselekvésre, de mindig elő lehet venni, hogy valami jóra akadjanak bennem. Ezért vagyok! De ez a kevés is beépülhet a megváltás nagy művébe, ha szívesen adom, amim van.

Gábrriel:

Negyediknek szólítom a *lelki gyermekséget és az igazi női segítőkészséget őrző és gondozó angyalt.*

Negyedik angyal:

Az ember keresztségi ártatlanságát jelképező fehér ruhát hordom.

Ezt a ruhát fehéren kellene megőrizni minden embernek. Szűz Mária, az angyalok Királynője adta ezt a fehér gyolcsot kezembe, mely a ti istengyermezségeknek jelképe. *Őrizzétek meg olyannak, amilyennek Mária, az Égi Anya adta,* ki Szent Fiától, a Megváltótól vette át. Vigyázzatok rá, súlyos bűnnel ne tépjétek széjjel! Ha bűnnel, mulasztással mégis foltot ejtettetek rajta, siessetek a gyóntatószékbe! Minél hosszabban őrzitek meg fehérnek, annál inkább Veronika kendőjévé válik e gyolcs. Letörlésére minden bánatnak, könnynek, megcsúfolásnak, szomorkodásnak. Vedd a gyermeki ártatlanságot és a bűnöktől megtisztult lelket jelképező ruhát. Vedd és siess vele Mária nyomában a Kisded Jézus jászolához. Ott még szükség lehet rád!

Jöjjenek és mutatkozzanak be segítőim!

Vizeskorsó vagyok, a Szűzanya vizeskorsója.

De csak a kisebbik, nem a nagy, mellyel Názáret kútjára járt. Azt nehéz lett volna magukkal hozni. Pedig itt Betlehemben milyen messze van a barlangtól a tisztavízű kút! Milyen értékes minden csepp víz, amit tartogatok. *Vigyázni kell, hogy össze ne törjek!* Miből olthatná akkor szomját a Szent Család! A Szent Szűz gondoskodik róla, hogy mindenkinek jusson az életadó vízből. Szeretem, amikor átfog gyengéd ujjával. Mintha megsimogatna! Ilyenkor tágujni szeretnék, hogy még többet befogadhassak a jó vízből. De csak cserép vagyok, nem tehetem! Milyen jó az embereknek, akik számára nem elérhetetlen, hogy *mind jobban kitágítsák lelküket, szívüket az éltető víznek, azaz Isten kegyelmének befogadására.* Így sokaknak juttathatnak belőle! Igen, az *élő víz!* Jézus ígérete lesz ez Jákob kútjánál a szamariai asszonynak! Kérjétek Jézustól kegyelmeinek éltető vizét!

A Szűzanya köntöse vagyok.

Egyszerű, többször javítgatott, de testi-lelki tisztaságot lehelő. A Mennyei Atya kedves Leányának, a Fiúisten szeplőtelen Anyjának, a Szentlélek szépséges Mátkájának gyengéd testét burkolom be, védem. Mint papi palást, úgy borulhatok testének élő tabernákulumára. Milyen nagy kitüntetés. Mégsem őriznek meg hitelesen a századok. Mert nem ez a legfontosabb, *hanem az, amiért vagyok, a szolgálat*. Mily sokan vállalják majd ezt a szolgálatot az évszázadok során. *A Szent Szűz szolgálóleányaként, az Ő nyomdokain haladva reá tekintve, mint egyetlen és meg nem ismétlődhető példaképre*. De Őt szolgálják égi szerelemben égve, hűséges lovagjai is. Lángoló szeretetüknek nincsen üszke, nem rombol, hanem tisztít, épít. Szent Bernát, Grignon Szent Lajos, Szent Maximilián Kolbe és sokan mások. Hány tisztalelkű, tüzes szívű ifjú mutat utat Mária szolgálatában! Még ma is, még Magyarországon is!

A Kisdéd Jézus pólyája vagyok.

Nem finom selyemből, nem arannyal átszótt bíorból, mely a királyi gyermekeket illeti meg. Még csak nem is puha gyapjúból. Csupán csak egyszerű házivászonból. De szálaimat a Szűzek Szüze fonta, szőtte. Ő, aki az édesanyák Édesanyja, beleszötte, beleénekelte lelke zenéjét, szívének dallamait, melynél gyönyörűbbet nem hallottak még az angyalok sem! A legszebb ének az egész világmindenségben, mely a földről az Atya szívéig tör fel. Reszkettem bele, amikor meghallottam, minden szálam vele remegett. E mennybetörő dallam zsongja körül, burkolja be édességével a Kisdedet, melegíti szívét, sző mosolyt arcocskájára, még a hideg éjszakában is. Mert *e dal túlharsogja a gyűlölet üvöltését is*, pedig füllel szinte alig hallható, olyan gyöngéd és édes.

Gábiel:

Ötödiknek szólítom a szeretetből fakadó *kicsiny tetteket segítő angyalt*.

Ötödik angyal:

Szent angyalfivéreim így neveznek maguk között, a „kicsike”.

Szolgálatom szerint azokért a kis lépésekért felelek, melyekkel az Úr felé meneteltek. A Jézushoz vezető legegyszerűbb ösvényt őrzöm, a „kis utat”, melyen az a Szent Teréz lépdelt Isten felé, akit ti „kis” Szent Teréznek neveztek. Ő a vezető ezen az ösvényen, de éppen ezért egyik legnagyobb szentje az Egyáznak. A „kis úton” járók azért találnak el gyorsan Jézushoz, mert ők valóban Atyjuknak szólítják a Mennyei Atyát, Anyának Máriát és úgy is élnek. *Egyszerűen a Mennyei Atya és az Égi Anya karjába vetik magukat. Mindennap, még a legkisebb lépésben, legkisebb tetteikben is*. Így gyorsan célhoz érnek, még ha ezt az utat szüntelenül áldozatok szegélyezik is, és mindig meredekebbé válik. De ha valaki valóban elindult ezen az úton, visszautat már nem ismer. Próbáljatok meg elindulni rajta.

Jöjjenek hozzám azok, akik bátorítók ezen az ösvényen!

Fűszál vagyok a betlehemi barlang küszöbén.

Üde vagyok és friss, örülök az életnek! *Mégis sokan taposnak rajtam legtöbbször akaratlanul*. Mindazok, akik Jézushoz igyekeznek. Csak a Szűzanya és szent József lép át rajtam figyelmesen, sohasem taposnak rám. Örömet lelnek üdeségemben, gyenge kis zöld létezésemben. Ilyenkor kétszeresen is boldog vagyok. De hiába is taposnak rám mások, *mindig újra kiegyenesedek, hogy láthassam a Kis Jézust, a világ Üdvözítőjét*, aki a világ végén újra eljön. *Általa Új Ég, Új Föld lesz!* Van okom hát az öröme, még itt a küszöbön is!

Szellő vagyok a betlehemi barlangban.

Nem hideget fújok, csak gyöngéden megcirógatom a Kisdéd Jézus arcocskáját. Fellobogtatom a lángot a tűzrakásban. Felébresztem a bóbiskoló ökröt és szamarat, hogy szorgalmasabban leheljék a Kisdédet. Kizavarom a kíváncsiskodó, szemtelen legyeket. Nem keltek éghíborút, *legtöbbször észre sem veszik, hogy ott vagyok, de mégis fontos ez a kis szolgálatom. Az azonban már nem szükséges, hogy emlegessék, dicsérjék, értékeljék.* Teszem örömmel, mert ez a lényegem! Ha nem tenném, megszűnnék létem értelme. Szívesen kísérem el majd a Szent Családot a menekülés forró útjaira, hogy enyhülést hozzak számukra. Milyen szívesen szárítom fel majd a verejtéket Szent József arcáról, cirógatom a Szűzanya homlokát, játszom a Kisdéd Jézus hajfürtjeivel. Ezt teszem, amíg vagyok, mert ez a szolgálatom!

Olajmécses vagyok a betlehemi barlangban.

Bizony nagy szükség volt ott rám! Bár Isten dicsősége sugározta be a barlangot, számtalan angyal imádkozott ott az Isteni Kisdédet, de az ember ebből mit sem érezkelhetett. Még a Szent Szűz sem. A pásztorok is csak a mezőn, nyájuk mellett érezkelhették Isten dicsőségének ezt a sugárzását, hogy hitük fellobbanhasson. De mire a barlangba értek, ott már félhomály fogadta őket. Csak a tűz parazsa és az én gyöngye fényem világította meg a Kisdéd arcocskáját, a világ Megváltójának arcát! *Még világítok, önmagamat égetem.* Ez a törvény, csak így lesz világosság. *Az önmélesztés szüli a fényt, mely Istenhez vezet az embereket. A fényt, melynél fölismerhetik a Megváltót.* De nem sajnálom magam! Azalatt, míg föleméztődöm, önmagam is fénné válok, mely kicsiny lángjával belelobbanhat, eggyé válhat Isten örök fényével! Angyalok társa lehetek!

Gábiel:

Hatodiknak szólítom az *utakat egyengető angyalt.*

Hatodik angyal:

A Jézushoz vezető utakat egyengető angyal vagyok.

Kezemben a lapát, feladatomból jelképe. Az is szolgálatomhoz tartozik, hogy egyengessem az utakat a Szent Szűz és Szent József előtt a Betlehembe vezető úton. Ők ugyan nem látnak engem testi szemükkel, de ez nem is szükséges. Hisznek Istenben, az Ő gondviselésében és bizakodva, aggodalmaskodás nélkül vágnak neki a hosszú, veszedelmes útnak. Bár világi hatalmasság parancsára, de mégis, *Istenre bízva magukat.* Törékeny, szüzi test rejtja a Mindenség Urát. Ki tudja, ki sejtje ezt? *Isten terveit rejthetik egyszerű utak, kicsiny léptek és kicsiny tettek is. Fontos, hogy Isten iránti szeretetből és Benne bízva járjad utadat.* Akkor én is ott járok előtted és láthatatlanul, de szeretettel lapátolom el utadból a göröngyöket, hogy eljuthass Betlehembe, a karácsonyi kegyelmek tárházába.

Jöjjenek, akik segítőim ebben a munkában!

Szent József saruja vagyok.

Olyan, mint amit errefelé minden szegény ember visel. Bizony már nem vagyok látványosság, mert fáradtságos utakon nyűtt engem. Kemény göröngyök porladtak szét alattam. Vízmosásokon át, gördülő kövek között kellett biztonságban megőriznem lépteit. Nem kerülhettem el a veszélyeket, mert ő sem volt mentes tőlük. Így értünk Betlehembe. Milyen keserves volt hallani nehéz sóhajtásait, amikor Betlehemben házról-házra járt, hogy szállásra találjon. De hiába! A város szélére érve kis ideig megállásra kényszerültem. Öregesen remegő hang azt tanácsolta, hogy húzódjanak meg a városon kívül álló barlangistállóban. Fáradt, de mégis reménykedő léptek vittek tovább. Pókhálós

sötét barlangszáj tátongott felénk. Inkább ijesztő, mint biztató. Sötét hideget lehelt felénk. De ekkor megláttam a barlang fölött a Csillagot! A csillagban pedig az angyalt. És már tudtam, hogy megérkeztünk az idők és a teremtés középpontjába. Tudtam, hogy ezután se lesz más feladatom, mint a hűséges Józseffel *menni az Isten által kijelölt utakon, mert ezek mindig a Csillaghoz vezetnek és angyali vezérlés alatt állnak. Csak engedelmeskedni kell tudni!*

Csillag vagyok a betlehemi barlangistálló fölött.

Csodálatos égi jel, melyet hiába vizsgálnátok akár távcsővel is, titkát mégsem deríthetnétek fel. Égi követ vagyok Isten szolgálatában, hogy *hitet ébresszek a szívekben és megerősítem a hitet a szívekben*. De egyben jel is vagyok, melyet a gonoszok meg se látnak, vagy ha meglátnak is, letagadnak. Nem az anyagvilágból jöttem, hanem a szellemvilágból. Isten szolgálatában váltam érzékelhetővé. Mint csillag, de amely nemcsak egyhelyben áll, hanem vezet is. Az Üdvözítőhöz vezet, aki mint Kisdéd, Mária karjában pihen. A napkeleti bölcseket is általam hívta ide Isten. Ők hűségesek maradtak a Jelhez, a Vezetőhöz, ezért jutalmul karjukban tarthatták a világ Üdvözítőjét, a világ Királyát. A Szűzanya neked is átnyújtja a Kisdedet, ha úgy, mint ők, te is *tiszta szívvel vágyódsz utána és követed a te Angyalodat!*

Öreg pásztor vagyok.

Angyalok szavára jöttem ide a barlangistállóba. Amikor estefelé a város szélén azt tanácsoltam Józsefnek, az ácsnak, hogy itt meghúzzhatják magukat nagy szükségükben, nem sejthettem, hogy néhány óra múlva itt térdelek én is. Remegő örömmel imádom az Isteni Kisdedet, akit angyalok hirdettek nekünk, és akiben felismerhettem a világ Üdvözítőjét. *Isten számon tartja legkisebb jótettünket is*. Más pásztorok és más nyájak is vannak itt Betlehem környékén, mégis csak hozzánk küldetett az égi hírnökök serege. *Ki értheti a kiválasztottság titkait!? Feleletünk nem lehet más, mint a porba hulló imádás és hála! És a remegő felelősség! Hogyan adom tovább a jó hírt? Hisznek-e majd nekem? Vagy bolond öregnek tartanak csupán? Mindegy, akár hisznek nekem, akár nem, hirdetnem kell! Van megváltás, mert megszületett a Megváltó! Még öregségem gyöngesége sem ment föl e kötelezettségemtől!*

Gá브리el:

Hetediknek szólítom azt az angyalt, aki *Jézushoz köti a lelkeket*.

Hetedik angyal:

Szűz Mária követe vagyok.

Az áldozatkészség, bensőség kék fénye ömlik el rajtam, kezemben Jézus töviskoronája. Kérded, mit keresek a karácsonyi angyalok között? A töviskoronában erő van. Ezzel az erővel töröm össze a bilincseket, melyekkel szokásos bűneid kötötték magukat lelkedhez. A töviskoronából fény hullik a széttört bilincsekre, kegyelem árad lelkedbe. Vágy támad benned, hogy egészen kiszolgáltatásd magad Istennek, az Ő szabad rendelkezésére bocsásd magad. Kiszolgáltatottnak lenni, mint a búzamag, melyet előbb meg kell örölni, hogy Isten Kenyerévé, Élő Ostyává lehessen! Isten nemcsak egyik kezedet akarja! Ő az egészre megy, nem elégszik meg a „fél”-séggel! De jutalmul is az „egészet” kínálja. Nemcsak felét az örökkévalóságnak, nemcsak felét Önmagának, hanem az egészet! Isten mindkét kezét nyújtja feléd. Helyezd kezedet az övébe, annak jeléül, hogy rendelkezésére bocsátod magad, és én szorosán hozzákötlek az Úrhoz! Ne engedd, hogy bárki is feloldhassa ezt a köteléket!

Jöjjenek és mutatkozzanak be segítőim!

Kovakó vagyok, Szent József tarisznyájából.

Nélkülem hideg maradt volna a betlehemi barlang. Fáj, amikor ütnek, de a szenvedés szikrát csihol ki belőlem. A szikrából tűz lesz, meleget adó. Jelentéktelennek látszom, de a hosszú évezredek át elpusztultak volna nélkülem az emberek, mert nem tudtak volna tüzet gyújtani. Jelentéktelenségem majd gyönyörű jelképpé válik az Egyház liturgiájában, a nagyszombati tűzgyújtáskor. A Kisded Jézus, aki most az általam csiholt tűznél melegszik, ha felnő, kínos kereszthalállal váltja meg a világot. Eltemetik, elsiratják, pedig előre megmondta, hogy harmadnapra föltámad. Úgy pattan ki sírjából, mint belőlem a fájdalmas ütéssel csiholt szikra. A föltámadásban való hit tüze ezután már kiolthatatlanul lobog nemzedékről-nemzedékre!

Faág vagyok.

Egykor büszkén a magasba törtem. Nagy fa tetején hajladoztam, nyújtóztam a nap felé, mindig még följebb vágyva. Váratlan szélvihar letört a fáról és idesodort a betlehemi barlang elé. Szent József megtalált, felaprított és alám gyújtott. Sírtam, jajgattam, nem akartam elégni. Még sok fölösleges ragaszkodás, fölösleges életnedv, életkedv volt bennem. Tiltakozásul csípős, bántó füstöt fújtam magamból. A Kisded Jézus sírni kezdett tőle. Síró hangja, fájdalom kiégetett belőlem minden fölösleges ragaszkodást önön életemhez. Most már adom magam, önként és szívesen, felizzani és elégni. Így már melegíteni is tudok!

Pólyakötő vagyok a Kisded Jézus pólyáján.

Egyszerű, kézzel szőtt vászonszalag. De a leggyengédebb kezek szőtték, a Szűzanya kezei. Ők is tekernek most simogató, de mégis erős gondoskodással a Kisded Jézus pólyája köré. Készséggel és odaadással hagyom magam az Ő anyai kezére. Csomókkal, boggal nem akadályozom szerető gondoskodását. Ha olykor mégis, némi makacssággal ellene szegülnék, az Ő csomót kioldó kezei biztosan könnyedén kibogoznának. Gyengéd, de határozott szeretettel. Ezért jobb is, ha nem ellenkezem! Beláttam már, hogy így önmagam is Jézushoz vagyok kötözve! Kicsinységemben csak így, Jézushoz kötözötten lehetek szolgálatára a megváltás nagy Művének!

Gá브리el:

Nyolcadiknak szólítom azt az angyalt, *aki a megkövesült szíveken kopogtat.*

Nyolcadik angyal:

Az emberi szívek átváltozásának elősegítője vagyok.

A megkövesült szíveken kell kopogtatnom. De nem a magam kezével. Az élő tabernákulumban, Máriában, a magzati életben rejtőző Istenember piciny kezecskéjével kopogtatom ezeken a kökemény szíveken. Ezen apró dobolásokhoz, szeretet és irgalom ritmusával kísért szívdobogás is tartozik. *Mária Szívének anyai dobogása, kinek irgalmas szeretete, az Isten kifogyhatatlan irgalmának kútjából merít, hogy megolvadjanak az eljegesedett, közömbös szívek. Széttörjön a csontpáncél gögös szíveken, megenyhüljön az elfásultság, felgyulladjanak a kihült szívek. Isten szeretete nem torpan meg a megkövesült szívek előtt sem!*

Jöjjenek hozzám segítőim ebben a nehéz feladatban!

Parázs vagyok a betlehemi barlangban.

Nehezen égtem parázzsá, mert csak nedves fából rakhatott tüzet Szent József. Előbb sisteregve, füstölögve távozott el belőlem minden fölösleges ragaszkodás önmagamhoz,

az életemhez. Nem akartam áldozatból tűzzé válni. De segített Szent József türelme. Szép szavakkal biztatott: „Máriának és a Kisdednek melegre, szeretetre van szüksége! Add meg magad!” *Végre föladtam a küzdelmet önmagamért! Most már csak értük égek! Felragyogó fényekben megláthattam a legszebb Arcokat! Máriának és az Isteni Kisdednek arcát! Ég és föld gyönyörűségét! Ezekért a percekért érdemes volt minden áldozat, mert ezek a percek múlhatatlanul az örökkévalóság percei voltak!*

Könnycsepp vagyok az Isteni Kisded szemén.

Csak cseppnyi víz csupán, de mégis értékesebb a világ legdrágább gyémántjánál is. Ne csodálkozz ember, hogy az Isteni Kisded is sírt! Hiszen „fájdalmainkat Ő viselte”! Milyen sok minden fájhat az újszülöttnak! Nyom és szúr a szalma, gyötör az éhség, remegtet a hideg és még mennyi ismeretlen fájdalom! Gyenge újszülötté lett a nagy Isten! Mindezt érted vállalva! Ahogyan a kereszthalálban sem sajnálta vérént ontani érted, úgy most érted is sír. *Szemébe nézve megláthatod bűneidet, sok-sok mulasztásod. Bánatra indult szívedet tisztára mossa már ez az egyetlen könnycsepp is.* Jézusnak minden tette, egész élete, üdvözítő tett volt. Még gyereksírása is! Nézz e könnycsepp mély kútjába, Isten szeretetének, irgalmának kútja az!

Pásztorgyerek vagyok a kis Jézus jászola előtt.

Egyszerű és még tanulatlan. De szívemben hit van és szeretet. Ez felér a nagyok bölcsességével és túlszárnyalja az okosok önhitt tudományosságát. Egyszerűen elhiszem, hogy ez a Kisded más, mint a többi kisbaba. Ő maga az Istenfia, a világ Megváltója. *Kérem tőle, hogy ezt a hitemet megőrizhessem akkor is, ha már felnőtt leszek.* Akkor majd az ajkáról hallhatom, hogy milyen jó a mi Mennyei Atyánk és milyen boldogság, hogy a megváltás által újra igazi gyermekei lehetünk. Amíg ezt a szép Kisdedet nézhetem, hitem lángocskájánál már most is megértem, hogy „boldogok a lélekben szegények, mert övék a Mennyei Ország”! *Add Istenem, hogy egész életemben megmaradjak ebben az egyszerű hitben és mindig éljen bennem a szeretet!* Így talán majd egyszer pásztora lehetek az Ő nyájának, a Jó Pásztor nyájának.

Bárány vagyok a kispásztor kezében.

Igénytelen tartásra szoktatva, szűk legelőkre hajtva. Esőben ázó, hidegben fázó, melegben szomjazó lény. Mindig rászorulok valakire: az idősebb juhok melengető közelségére, a pásztor jobb legelőre hívó hangjára, botjára a farkasok ellen. Olyan életre születtem, mint a többi bárány. Nem voltam nagyratörő, mégis kiválasztott lettem, *áldozatra kiválasztva.* A kispásztor elhozott ajándékba a Szent Családnak. Húsom és vérem, erőm és mindenem annak szolgál majd eledelül, aki egykor szintén áldozati báránnyá lesz. Isten Báránya, aki áldozata árán elveszi a világ bűneit. *Szívesen adom áldozattá magam! Érte, Vele, Benne, miattatok!*

Gábriel:

Kilencediknek szólítom azt az angyalt, aki a *tabernákulumot őrzi és odahívja a papokat is.*

Kilencedik angyal:

Egyike vagyok azoknak az angyaloknak, aki angyalsereg élén őrésben vannak a tabernákulumok előtt.

„Kiáltónak” is szólítanak. Keresztelő Szent János hívását hangoztatom szüntelen: „Készítsétek elő az Úr útját!” Vágyat ébresztek a szívekben a papi és szerzetesi hivatás iránt. Serkentem a felszentelt papokat, hogy gyakrabban jöjjenek a tabernákulumban lakó

Úrhoz és vigyenek oda másokat is. Segítem a lelkipásztorokat az Úr igéjének hirdetésében. Buzdítom őket, hogy a tabernákulumok előtt készüljenek szentbeszédeikre, mint Szentatyánk, II. János Pál tette már krakkói püspök korában is és teszi ma Rómában is.

Jöjjenek, akik segítik Isten szolgálait ebben!

Jászol vagyok a betlehemi barlangban.

Egyszerű mélyedés, melyet nagydarab kőbe vájtak. Még ma is található ilyen a Szentföldön. Állatok etetésére szolgál. A Mennyei Atya már a világ teremtése után kiválasztott engem erre a nagy tisztségre. Mint *ahogyan valakinek papi kiválasztottsága is öröktől fogva benne van Isten terveiben*. Az idők közeledtén, aztán erős kezek kivájták belőlem a „fölsleget”, hogy a mélyedésben elférjen az állatok eledele. Nem simítottak, nem csiszoltak fényesre. Így szolgáltam sok-sok éven át az egyszerű pásztorok egyszerű nyájait. *A papnak választottal is ez történik. Isten dolgozik rajta! Vagy olykor megengedi, hogy mások véssék ki belőle a „fölsleget”!* Azután következik az egyszerű szolgálat. De az én számomra is eljött egyszer a nagy nap, amikor a megtestesült Isten lakást vett kőágyamban. Így lettem az első, anyagból készült tabernákulum. A Szent Szűz az élő tabernákulum volt. Mária áldott keze szalmával bélelt ki engem, majd betakart kendővel. Én boldogan tágultam volna még mélyebbre, hogy befogadjam a „befogadhatatlant”! A Kisdéd melegsége áthatott és én megőriztem szeretetének sugárzó hevét. *A szentmise elején, a pappal együtt, ti is kérhetitek, hogy a Szűzanya bélelje ki szívetek jászolát, így készítve elő azt a szentáldozáshoz.*

Pásztor vagyok, a legerősebb mindünk közül.

Társaim és a nyáj védelmében szembeszállok még a farkasokkal is. *Hallgatnak rám társaim, mert ismerik és félik erőmet. Pedig nem fitogtattam sohasem, mindig csak a gyengék védelmében használtam*. Amikor a mezőn elhangzott az angyali szózat, mindenki rám nézett. Tőlem akarták tudni, hogy mit tegyünk? Nem mehetünk pusztá kézzel, javasoltam. Aki jászolban fekszik és kisdéd, annak sok mindent kell nélkülözni. Számbavettem, mit adhatunk, mit vihetünk neki? Csak ami telik tőlünk, de azt szívesen. Az „öreg” már előbb nekiindult. Neki sietős volt, mert ő lassabban jár. Amikor a barlangba léptünk, először a Kisdédet láttam meg. Éppen anyja keblén nyugodott. Arcát ekkor még nem láthattam. Fölötte azonban megpillantottam a gyengéd, szépséges női arcot! Soha még ilyen szépet! Fialat, finom és szűzies. Mégis mintha Anyámnak érezném! Nagy titok ez! Isten titka! De azonnal tudtam, hogy *szolgálni akarom őt egész szívemmel, minden erőmmel, egész életemmel. Őt és Fiát, aki Megváltónk és üdvösségünk!*

Könnycsepp vagyok a Szűzanya szemén.

Igen, sírt a Szűzanya is, amikor fájdalom járta át szívét. Nem jajveszékelt, de könnyeit hullatta. Betlehemben a Szent Szűz örvendezett, meg sírt is. Örvendezett, hogy megszületett az Üdvözítő, a Szabadító, aki mint Kisdéd édesen simul karjaiba. De a Szent Szűz ismeri az Írásokat, tudja, hogy fia szegletkő lesz. Jel, melynek ellene mondanak. Részvétlenség, sőt gyűlölet kíséri majd. Ó, a szegény emberek! Elutasítják az Irgalmat, megverik a Pásztor, sőt halálra adják! Szegény, bűnös emberek, akik nem tudnak szabadulni a gonosz lelkek rabláncából! A Szent Szűz könnyei egyszerre voltak a szeretet és az engesztelés könnyei is. Szeretet Szent Fia és az emberek iránt. De ugyanakkor a Megváltót visszautasító bűnösökért hulló, értük engesztelő könnyek is. Ki tudna ilyen könnyeknek ellenállni!? Ma is megindítja Isten szívét, sőt a Végső Ítéletnél is irgalmat esdekkel a bűnösök számára. Ez a mi nagy-nagy reménységünk!

Gábriel:

Tizediknek szólítom azt az angyalt, aki a hópelyhet tartja föl, mint *a Mennyei Atya kezéből kikerült minden alkotás szépségének szimbólumát.*

Tizedik angyal:

A szeretet angyala vagyok.

A Mennyei Atya rejtett, kicsiny műveinek, ezek szépségének angyala. Mint jelképet, a hópelyhet tartom fel. A rejtett szépségekhez tartozik a büntetlen kisgyermek tiszta tekintete. De ide sorolható még minden gyöngéd szeretetadomány is, mely észrevétlenül szerez örömet betegeknek, gyengéknek, kicsiknek, magányosoknak, kisémmizetteknek, elhagyatottaknak. Minden olyan jótett, melynél a jótévő rejtekben marad, úgy illatozik, mint a rejtett virág. *Minden gyöngédség és szeretet, mellyel magatokról megfeledkezve másoknak szolgáltok, telítve van a jóság illatával. Isten kegyelme az, mely ezeket az egyszerű és Isten szépségével telített cselekedeteket kivirágoztatja a jóakaratók lelkében.*

Jöjjenek e rejtett szépségek hirdetői!

Madárka vagyok a betlehemi barlangban.

Nem itt van a fészke. De idevonzott az a nagy, mély csendesség, melyben ég és föld békéje honol. Szívem majd szétrepeszt a vágy, hogy trilláimmal telezengjem ezt a mély csöndet. Mióta a Szent Szűz arcát megpillantottam, mégis hallgatók. Nézi a Kisdedet, de valahogyan *mégis befelé figyel.* Vajon mire? Ahogyan Őt nézem, lassan hallani kezdek valami csodálatos éneket. Leginkább szép orgonazenére emlékeztet, de annál sokkal szebb, szellemibb. Mennyei hangzatok csodálatos összhangja! Az égi zene mind hangosabb lesz, betölti az egész barlangot. *De ezt a zenét csak a szív, a lélek füle hallja, mert ez a szent szellemek, az angyalok éneke.* Egyszer majd az új, a Mennyei Jeruzsálemben, melynek kulcsát e Kisded hozta le a földre, mi madárkák is csatlakozhatunk ezekhez a csodálatos hangzatokhoz. Új Ég lesz és Új Föld!

Méhecske vagyok a betlehemi barlangban.

Hogyan jöttem ide? Idecsalt a föld legpompásabb illatú virágának, a Titokzatos Rózsának illata. Mikor beröppentem a barlagnyíláson, kerestem az elrejtett virágot, de nem találtam. Az illat nyomán folytattam a keresést és ráleltem. A Legszenőbb Virág, a Titkosértelmű Rózsa, a Szüzek Szüze illatozott, olyan „mennyei” édességet árasztva, hogy megbűvölten keringtem körülötte. De volt ebben az illatban *valami szívemarkoló is! Az Áldozat illata.* Ez utóbbi még erősebben áradt a Kisdedből, aki édesen aludt anyja karján. Csak zümmögök körülöttük, rájuk szállni nem is merek, hiszen ezzel talán fájdalmat okozhatnék? Zümmögöm a megváltottság énekét, mely a „hazavitel” éneke, ami már előhangja az egész teremtés megváltottságának, hazavitelének, az Új Égnek és Új Földnek!

A Szent Szűz fátyola vagyok.

Nem arannyal átszőtt bíbor, pedig még az is szegényes lenne a Mennyei Kiralynőjének méltóságához! Egyszerű vászonból vagyok, de a legszenőbb Asszony keze szőtt. Áhítatának fénye, hitének tündöklése ragyog rajtam. Szüzességének lilioma díszít, jár át égi illattal. Kedvességének balzsama árad belőlem. A Szent Szűz *fátyla alá rejti kiválasztottjait, hogy csak az égnek illatozzanak.* Elrejtett odaadásuk gyümölcseit majd csak a Mennyei tárja az ámuló seregek elé. De *fátyla alá rejti azokat is, akik a gonosz lélek támadásai elől menekülnék hozzá.* Ez a legbiztosabb menedékhely! Hiszen ez a pehelykönnyű fátyol biztosabb minden golyóálló öltözetnél, mert az Erős

Asszonyhoz tartozik. *A súlyos feladatokkal megterhelt papokat segítő lelkek engesztelő szeretetének titkát is a Szent Szűz fátyla fedi be. És mindazokét, akik az elrejtettségben, a háttérben támogatják áldozataikkal az Isten Országáért nyílt fronton küzdőket.* Ezeknek az engesztelő lelkeknek égi pártfogója Szent Imre herceg. A pécsi pálos templom főoltára fölötti nagy dombormű éppen ezt a titkot ábrázolja: a Szent Szűz fátylát nyújtja az engesztelő lelkületű, ifjú Szent Imre hercegnek.

Gabriel:

Tizenegyediknek jöjjön, az az angyal, aki *Isten józan és következetes szeretetét közvetíti.*

Tizenegyedik angyal:

Máriának, a Legtisztábbnak képét tartom kezemben, mert az Ő angyala vagyok.

Jézus fényében Mária is mindig láthatóvá lesz. Jézus a világ Világossága! Aki felfogja az Úr fényét, az felfogja Máriáét is! Egyedül Ő az *egészen ép, egészen szent a teremtmények között.* Jézus Krisztus az Istenember. Ő nem teremtmény, hanem Isten, ezért Teremtő. „Minden Ő. általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami lett.” (Jn 1,3) Mária szeplőtelenége Isten józan szeretetéből való adomány. Az Isten Fiának anyja, csakis a Legtisztább lehet! Figyeljete szavamra: *életetek tisztasága nem lehet fölvert ruha. Bele kell, hogy szövődjön testetekbe, lelketekben egész lényetekbe, teljesen átjárva benneteket.* Így lesztek világítóvá és ezáltal útjelzővé mások számára.

Jöjjenek segítőim Isten józan szeretetének közvetítésében!

Szalmaszál vagyok az Isteni Kisded jászolában.

Ifjúkoromban kecsesen hajladoztam, még a legkisebb szellőre is. De most már merev és olykor szúrós is vagyok. Egykor kalászt hordoztam, kenyérnek, ostyának valót. Az életet adó szemeket már kicsépeleték belőlem, maradtam alomnak való. Állati erők taposnak rajtam. De ezen a szent éjszakán égi erők birtokba vettek, fölemeltek és jászolba helyeztek. Most melengethetem az Isteni Kisded tagjait. *Elzárom tőle a világ hidegét, szeretetlen ridegségét. Önmagam állítom védőfalként a hidegség, ridegség harapásaival szemben.* Boldogság önt el, ha a Kisded időnkint belém markol kezecskéivel. Hiszen Ő a Megváltó! Az emberek és az egész világmindenség Megváltója! Megérintett engem is ez a kéz, mely egykor majd gyógyulást hoz a betegek egész sokaságának. *Értelme lett alomnak való, szegényes életemnek is.*

Ökör vagyok a betlehemi barlangistállóban.

Nem vagyok sem az állatok díszje, sem királya. De ősidőktől fogva „áldozati” állat vagyok. Míg fiatal voltam, tuloknak mondtak, s mint ilyen szimbóluma vagyok Szent Lukács evangélistának, Szent Pál apostol hűséges társának. Ezért képemet megtalálhatod szinte minden templomban, de különösen az ősi mozaikképeken. A prófétai látomások négy élőlényének egyik arca is fiatal bika arca. De mindez nem az én érdemem, csak arra utal, hogy *Isten titkai nehezen hozzáférhetők az emberi értelem számára.* Ezért jelenik meg oly sok szimbólum a Szentírásban és a liturgiában is. Itt a betlehemi barlangban nagyon egyszerű szolgálat lett osztályrészem. Buzgó lihegése, leheletem teszi elviselhetőbbé a hideg éjszakát. Isten Fia annyira szegénnyé lett, hogy még én, az egyszerű állat is szolgálatára lehetek, adhatok neki valamit. Nem mást, csak *a szünet nélküli együttlélegzést vele.* De ez a szeretet-lihegés engem is felmelegít!

Szent József köpenye vagyok.

Egyszerű, de erős, mint ő maga! Betakartam, megvédtem a hideg ellen, a szél ellen, olykor az emberi kíváncsisággal szemben is. *Szüksége van rám, mégis gyakran levesz válláról és másra borít védelméül, míg ő maga védtelen marad.* Legtöbbször a Szűzanyát takarta be velem a Betlehembe vezető úton. A menekülés keserves éjszakáin még többször lesz szükség erre! A menekülésben sohasem érezhetik magukat biztonságban, ezért éjszaka kell folytatniuk az utat. A szokatlanul hideg egyiptomi éjszakákon, én jelentem majd a biztonságot nyújtó sátrat is. Így szinte *eggyé válok Szent József gondoskodó szeretetével, a gyengébbek védelmére.* Ennek váltam jelképévé. Szükség van rám a huszadik században is, melyet a hontalanok századának mondanak. Hányszor kell ráborulnom a menekültek tíz- és százezreire, akikkel mind azonosítja magát Jézus. Engem pedig, mint Szent József védelmének jelképét, ráborít Isten az egész Anyaszentegyházra.

Gábel:

Szólítom Jézus Krisztus születési óráján szolgáló angyalok legkisebbikét.

Az egyszerűek és kicsinyek angyala:

A szent éjszakán sok angyal szolgál. A felsőbb kórusokhoz tartozó, hatalmasabb fivéreim szolgálata már előbb elkezdődött, még az Isteni Kisded születése előtt. A születés szent órája Isten titkait rejti. Én a pásztorokat kísértem ide, amikor már megszületett Jézus. *De éppen ezekért az egyszerűekért és kicsinyekért van szolgálatom.* Észreveszem a legkisebb, a legegyszerűbb dolgot is a barlangistállóban. A parazsat, a szalmát a jászolban, az ökröt, a szamarat és a méceszt is. De a pásztorok ajándékait is: a kisbárányt a pásztorgyerek karján, a nagy hasábfát az öreg pásztor kezében és a galambpárt is. Sokszor a legegyszerűbb tárgyak hordozzák a legfontosabb jelentést, mert kifejezik a szeretetet, az önátadást, az áldozatkészséget.

Jöjjenek az egyszerűek szeretetének tanúi!

Galamb vagyok, egyike a galambpárnak.

A legszegényebb pásztor ajándéka. Úgy gondolta, hogy majd tápláló levest főznek belőlem Máriának. De ők szegénységükben mindjárt a Kisded templomi bemutatására gondoltak, *Istennek szántak áldozatul.* Ezért etetgetnek, becézgetnek, még a Kisdednek is odanyújtanak, aki rám teszi gyengéd kezeckéjét. De tekintetével fivéremet keresi. Valami megindító szomorúság sugárzik szeméből. Hirtelen megértem, hogy vérem ontásával előképe leszek az Ő feláldozásának. Elszáll szívemből minden félelem! Érte ontott vérem előképe így része lehet a Megváltás Művének.

Galamb vagyok, a másik a galambpárból.

A Kisded tekintetéből megértettem, hogy áldozattá kell lennem Jézus bemutatásakor a templomban. Fivéremmel együtt elvisznek a jeruzsálemi templomba, hogy teljesítsék az Úr törvényében rendelt áldozatot. Tudom, hogy mi vár rám, de kis szívem mégis boldogan repes, amikor a Szent Szűz etetget, becézget. Fivéremet keresi tekintetem. Vajon érzi ő is, amit én? Elszállt már szívemből a vérontástól való félelem, mert a Kisdedben felismertem Isten Bárányát. Ő az, aki eljött, hogy életét adja a világért, vére ontásával váltsa meg a világot. Az idők végén azután újra eljön és akkor véget ér a természet sóhajtozása is, mert Új Ég és Új Föld lesz!

Nagy hasábfá vagyok, amit az öreg pásztor hurcolt a Kisdedhez.

Evek óta tervezi, hogy „jelet” farag belőlem szállásuk elé, mely mutatná, hogy itt igazán várják a Messiást! Várta az égi biztatást, hogy milyen legyen ez a jel? És íme eljött: csillag jelezte, angyalok hirdették. Az öreg még segítséget se kért, ő maga vonzolt ide. „Ez az én részem a Messiás-Király országához!” Meglátja a Kisdedet! *Nem botránkoztatja, hogy gyenge újszülöttet lát, hiszen angyalok hirdették, hogy ez lesz a jel!* De látja azt is, hogy a Kisdednek kőjászol a fekhelye. Tudja, hogy József ács, néki ad oda. „Szükség van bölcsőre, te majd elkészíted!” Így lettem a Kisded Jézus bölcsőjévé. Valóban jellé, a megváltás első jelévé. A befejezés majd a kereszt lesz. Bölcső és kereszt összetartozik. *Istennek való átadottságban jellé válhat minden és mindenki, még egy hasábfá is, ha bölcső vagy kereszt lesz belőle.* Rómában járva a Mária Maggiore bazilikában megláthatod mi lett belőlem, ezüstbölcsőbe foglalva.

Gábriel:

Jézus születésének titkos óráján több angyal is jelen lehetett. Mégsem őket szólítom. Úgysem mondhatnának róla semmit, mert amit ők tudnak erről, a számotokra még felfoghatatlan. Az Anyaszentegyház egyszerű szavakkal fogalmazta meg ezt a titkot, már az első századoktól kezdve, melyet 649-ben a lateráni zsinaton *hittételbe is foglalt: Mária szűz a szülés előtt, a szülésben és a szülés után.*

Inkább egyik igénytelen tárgyra mutatok rá újra, József sarujára. Személyesítetek meg ezt a sarut, és figyeljétek az eseményeket vele együtt!

Szent József saruja vagyok.

Egyszer már bemutatkoztam és a fáradságos útra emlékeztem, mely idevezetett Betlehembe. Most éjjel van. Csendesen izzik a parázs, szelíden lobog a mécses. Mintha az egész világmindenség visszatartaná lélegzetét.

József fáradtan dől le a szalmára. A hosszú út, a szálláskeresés izgalmi, az otthont teremtségek lelkes tettei kimerítették. Szemei leragadnak. Nem sokkal előbb még oly gyöngéden nézte Máriát, aki a várakozás szent áhítatába merül. József virrasztani akar, de Mária szelíden biztatja, pihenjen egyet. József hallgat rá, kibújik sarujából, azaz belőlem és fekhelye mellé tesz. Pillanatok alatt mély álomba süllyed. Alszik a hűséges József. Isten, a nagy Tervező és Rendező, *így rejti el József szeme elől a Megváltó szűzi születésének titkos pillanatát.* Amilyen rejtett volt az emberektől a Megváltó szűzi fogantatása – csak angyalok imádhatták leborulva – éppen így a születése is! *Így őrzik meg Isten Józsefét a „nem látók” hitében és boldogságában!*

Hányszor hangzik majd fel a századok folyamán az Egyház könyörgése a litániában: „Erőslelkű József! Engedelmes József! Hűséges József!...könyörögj érettünk!” József mindezen tulajdonságai rendíthetetlen hitéből származtak.

A karácsonyi idők elmúltával, egyik éjszakán, az angyal felszólítása után, minden megrettenése ellenére, ezzel a rendíthetetlen hittel szívében keresgéltem engem, hogy nagy hirtelen útnak indulhasson.

„Kelj föl, fogd a gyermeket és anyját, és menekülj Egyiptomba!...” József hitte az angyalt! Hitte, hogy Isten követségében szól hozzá. Hallgatni kell rá! Felhúzta saruját, fölkel, ébresztette Máriát és „még az éjjel fogta a gyermeket és anyját, s elköltözött Egyiptomba.” *Hallgatott az angyalra és zúgolódás nélkül engedelmes volt.* Isten tervei oly sokszor beláthatatlanok és érthetetlenek az ember számára. Ilyen esetekben csak a hitre hallgathatunk, és engedelmeskednünk kell.